

lair. Den særlige Livsstilling, som Formanden havde, gjorde, at ligesom man henvender sig til en Meermester for at faae et Huus bygget, saaledes henvendte man sig til en Forretningsfører om at være Formand i Commissionen og lede Forretningerne. Derfor man henvendte sig til den ærede Rigsdagsmand, der nu satte sig, eller til mig angaaende Bygningen af et Huus, da kunde vi maaſtee assiſtere med vore Raad, men vi vilde dog neppe forlange Betaling derfor. Naar man henvender sig til en Forretningsfører, saaledes som her er ſteet, uden at gjøre en bestemt Aftale med ham, berettiger man ham til den Formening, at han vil blive honoreret —, og ligesom man ikke kan mene, naar man hos en Skomager lader sye et Par Støvler, at man kan faae dem gratis, ligesaa lidt kan man vente, at den Mand, der har forestaaet denne Forretning, ſkulde gjøre det gratis, og han kommer derfor nu ogsaa med sin Regning.

Tscherning: Jeg maa stadigt fastholde — for at der ingen Tvivl skal være — at jeg ikke mener, at der ikke kan tilkomme Statsraad Liebenberg Salair; men jeg troer, at jeg paa samme Tid, som jeg indrømmer at Skomageren skal have sine Støvler betalt, har Ret til, naar han har syet ſlette Støvler, at sige: Støvlerne ere ſlette, og jeg har betalt dem for dyrt.

Indenrigsministeren ad interim: Jeg troer virkelig, at den ærede Rigsdagsmand er ubillig mod sin Skomager; thi naar man har en Rigtorn, kan det vel være, at Støvlen trykker lidt, om de end ere nok saa godt syede, og den Maade, hvorpaa den ærede Rigsdagsmand stiller sine Forbringere, er derfor virkelig noget haard. Naar man tager Hensyn til de særlige Forhold, under hvilke Raanekassen stiftedes, vil man ikke med Billighed kunne gjøre Commissionens Medlemmer nogen Bebreidelse; jeg tilstaaer ganske ærligt, at det forekommer mig, at man er sluppen vel deraf, naar man under saadanne Tider, som det dengang var, anvender mellem 2—3 Millioner ikke for at tjene Penge, men for at opretholde Folk (Tschern-

ning: Men ikke Stymperel), der er i Forlegenhed, og ikke lider større Tab, end her er ſteet. Det vil overhovedet ikke være gjorligt for Thinget at gaae saaledes ind i de enkelte Sager; og det vil blive os vanskeligt i Fremtiden at faae duelige Forretningsførere i ſlige Sager, naar man offentlig kritiserer deres Virksomhed saa strengt som den ærede Rigsdagsmand — der dog forøvrigt saa ofte lægger særdeles megen Billighed for Dagen. Der maa indrømmes Noget til Feiltagelser for alle Mennesker; man kan ikke have en Masse Forretninger, uden at der indløber Feil; og det er min Overbeviſning, at i dette Tilfælde, er der paa ingen Maade begaaet større Feil, end man med Billighed maa indrømme kunne indløbe.

Tscherning: Feiltagelserne ere af en saadan Art, at selv om de være mindre, burde man ikke indrømme dem; kun ved at sætte en Finger paa dem og sige: De burde ikke have fundet Sted, bliver man for Fremtiden fri for Feiltagelser af denne Art — det er Midlet. Jeg skal iøvrigt gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at der for Statskassens Regning accurat paa samme Tid foregik en Omſætning, jeg troer af 12 Millioner Rbd. eller mere, hvorpaa der ikke var en Skillings Tab; det var for Monarchiets Regning, nemlig Dreſundsfondens Midler, der bleve omsatte i England; den hele Omſætning blev afviklet netop paa samme Tid, som Raanekassen begyndte sin Virksomhed — det var ogsaa Forretningsfolk, som forestod den, og vedkommende Minister kunde træde op og sige: „Vi have været saa heldige, at der ikke er en Skillings Tab, men snarere det Modſatte“. Raanekassen var ikke stiftet for at hjælpe paa den Art Glendighed, der her har viist sig i de her omhandlede Tilfælde, og som maatte ende med Glendighed; Raanekassens Dødsmed var at bære Folk igjennem, som kunde bæres igjennem, men ikke at hjælpe paa daarlige Sager, som alligevel maatte styrte sammen — men det er det, som her er ſteet. Raanekassen var ikke til for at ſtaffe dem, der havde laant paa ſlette Pantar, deres Penge ud deraf, og derefter lade Staten bære Tabet — men Andet er her ikke ſteet.